

Reizen per fiets: "Life on the road".

Compleet onafhankelijk gaan en staan waar je wilt. In vrijheid overal naar toe, ook naar de meest afgelegen plekjes. Onverwachte ontmoetingen met vriendelijke mensen die verrast reageren en je warm onthalen. Grootse uitzichten. 's Ochtends nog niet weten waar je die avond gaat slapen, maar berusten in het vertrouwen dat het allemaal wel goed komt. Vrijheid, ruimte, tijd en rust. Waar vind je het nog? Op de fiets natuurlijk!

Hier wil ik je wat gedachten meegeven over reizen per fiets, fietsen als *life-style*.

Fietsen als *life-style*: hoe doet hij dat toch?

"*Hoe doen hij dat toch?*" is de meest gestelde vraag. Hoe kun je een leven zó inrichten dat je tijd hebt voor reizen van maandenlang of zelfs jarenlang? En dan ook nog zo vaak? Het antwoord is simpel: gewoon doen. Maar met dat antwoord neem je waarschijnlijk geen genoegen.

Dit wordt geen verhaal over geld, sparen, loterijen of gouden beleggingstips. Want daar zit het niet in. Het zit namelijk gewoon tussen je oren. Als je het wilt, dan kun je het bereiken. Wat wil je? Sta je daar achter? Blijkt dat uit je handelingen? Het is allemaal een kwestie van keuzes maken. Zijn je keuzes consistent en samenhangend? Bijna iedereen met wie ik praat over onze reizen zegt: "*dat had ik ook willen doen*" of zegt: "*dat ga ik later ook doen*". Alleen, waarom doet dan niemand het?

Mensen worden heen-en-weer geslingerd tussen hun *topdog* en hun *underdog*.

De *underdog* piept: "*Maar ik wil zo graag een lange verre reis maken. Toe nou, één keertje?*".

De *topdog* blaft: "*Wees verstandig! Denk aan je baan, je huis en je toekomst!*".

Beide *dogs* hebben gelijk. Als je het zo graag wilt dan mag dat heus wel. En ja, het is inderdaad niet zo verstandig voor al je zekerheden in het leven. Je kunt hier jarenlang over tobben maar er is geen pasklaar antwoord, geen compromis. Je doet het, of je doet het niet. Maak een keuze en wees trouw aan je keuze. Nadat je de keuze gemaakt hebt blijkt dat je heus wel iets van 'die andere kant' kunt oppikken. Maar dat is ná de keuze. Totdat je gekozen hebt blijft het tobben: stop met die onzin.

Leven kost geld en een glimlach alleen is niet voldoende om de rekening te betalen. Je zult moeten werken voor een inkomen. Fietsen is niet duur maar het kost nog steeds geld. Een overstap naar een andere baan kun je benutten om, bijvoorbeeld, 6 maanden vrij te hebben. Je accepteert dan die nieuwe baan, maar je laat je contract pas ingaan over een aantal maanden. Je blijft dan in het (goede) banencircuit maar je kunt toch die mooie reis maken. Radicaler is het om gewoon ontslag te nemen, een reis te maken, en daarna weer een baan te zoeken. Ik werkte parttime, maar dan op een wat andere manier. Ik werk een paar maanden tot soms wel drie jaar, om vervolgens ongeveer de dubbele tijd daarvan niet te werken. In de periode dat ik niet werk heb ik vooral veel tijd om te leven. Ook maak ik mooie reizen in die periode.

Als je minder geld uitgeeft dan je aan geld verdient, houd je geld over. Spaar dat verschil op. De truc zit hem in minder uitgeven, niet zo zeer in meer verdienen (hoewel dat helpt). Meer geld verdienen wordt al snel een soort wapenwedloop, die zo lijkt het, niet meer zonder jou kan. Druk, druk, druk. De nieuwe armoede: het gebrek aan tijd.

Als je de werking van 'pessimisatie' snapt, kun je er aan ontsnappen (als je dat wilt). Pessimisatie loert overal. Pessimisatie is het tegenovergestelde van optimalisatie. Pessimisatie is het verschijnsel, dat je boekenkast altijd vol is; dat het nieuwe (grotere) huis ook vol komt; dat de harddisk in je computer snel vol zit; en ook dat meer geld verdienen 'automatisch' tot meer geld uitgeven leidt. Je voorspog (je winst) blijft zo beperkt tot meer consumptie. Ondertussen wordt je agenda alsmaar voller. Je kunt ook kiezen om je winst om te zetten in een ander soort belevenis. Een lange reis misschien, of een andere levensstijl met tijd om te leven bijvoorbeeld. Bepaal zelf wat voor jou belangrijk is, laat je niet willoos meenemen in de wapenwedloop die consumptie heet. Probeer er een vrijwillige keuze van te maken, wat je ook kiest. Wie *basic* leeft, kan (nog) genieten van kleine dingen en spaart geld om bijvoorbeeld mooie fietsreizen te beleven: voor niet-materiële indrukken. De nieuwe rijkdom: tijd om te leven. Dán heb je wat!

In de perioden dat je werkt moet je natuurlijk ergens wonen: een plek voor jezelf om uit te rusten en om te ontwikkelen. Als je lange reizen maakt kun je bijvoorbeeld een flatje of een vakantiehuisje huren in de wintermaanden (dan zijn ze goedkoop). Wie een eigen huis bezit, zou dat kunnen verkopen of gemeubileerd verhuren. Vooral in en rondom grote steden in de Randstad bestaat héél veel vraag naar gemeubileerde woningen. Je kunt daar gemakkelijk tot een paar duizend Euro per maand voor krijgen! Dat betaalt je reis al! Er bestaan speciale bureaus voor bemiddeling in deze markt. Je persoonlijke spullen kun je opslaan in een container bij een verhuisbedrijf.

Je *topdog* heeft gelijk: wie zijn materiële zekerheden loslaat, heeft precies dat gedaan. Je moet maar afwachten wat je daarvoor in de plaats gaat krijgen. Maar in één of andere vorm blijkt het altijd wel weer goed te komen. Als je flexibel en buigzaam bent, breek je niet zo snel. Een bijzondere reis is een prima verrijking van je CV! Om als fietser te overleven onder gevarieerde omstandigheden in verre plaatsen, moet je wel flexibel, volhoudend, slim en creatief zijn. Met deze kwaliteiten scoor je altijd wel in een sollicitatiegesprek. Die nieuwe baan krijg je misschien wel vanwege i.p.v. ondanks je lange reis!

Voor- en tegenspoed: eerste algemene relativiteitstheorie van fietsreizen.

Fietsreizen zijn niet alleen maar leuk. Er zijn ook hele vervelende tijden: slecht weer, foute weg, vervelende mensen, pech, depressieve omgeving etc. Het lijkt wel of altijd alles tegelijkertijd komt voor fietsers: een mooie dag wordt al snel een geweldige dag. Een slechte dag wordt een rampdag. Als fietsende reiziger liggen de extremen ver uit elkaar en ze volgen elkaar snel op. In die onverwachte momenten schuilt een deel van de *kick* die lange reizen geeft. Verder kom je op de fiets in al die plaatsjes tussen de grote *sights*: in al die dorpjes die niet in je reisgids staan. Dáár leer je het land en zijn mensen pas kennen!

Turkije 1993. Jolanda's trapas was nu echt kapot. Het ding kraakte heel naar. Niemand had de speciale dop, die nodig was om die speciale trapas te verwijderen. Laat staan dat ze een nieuwe as hadden. Zou de reis hier na zes maanden eindigen? Het laatste werkplaatsje waar wij aanklopten kon ons ook niet helpen. Einde reis. Het mannetje merkte onze verslagenheid en pleegde nog wat telefoontjes. Even later werden wij met een wagen opgehaald. Na een lange rit kwamen wij uit bij wat bleek een Turkse fietsenfabriek te zijn. Terwijl wij een heerlijke en uitgebreide warme lunch kregen, werd de trapas vervangen. Toen wij wilden bedanken en betalen, mocht dat niet! Wij werden vrolijk uitgezwaaid. Welkom in Turkije.

Engeland 1998. De dag was al te lang geweest. Wij waren pas een paar dagen van huis en onze lijven waren nog niet zo gewend aan het lange zitten. Wij zouden die dag Avebury bij lange na niet halen. Wild kamperen mag niet in Engeland. De eerstvolgende camping zou nog zeker twee uur fietsen zijn terwijl het al bijna schemer werd. Ik belde aan bij een paar huizen, maar het dorp leek wel uitgestorven. De stemming was slecht. Bij het vierde huis waren de mensen thuis. Ik vroeg meneer of hij een camping in de buurt wist? Die was er dus niet. Wij werden uitgenodigd om in zijn achtertuin te kamperen. Wij konden douchen en kregen koffie. Na een stille nacht scheen de zon de volgende morgen. Ook kregen wij weer lekkere koffie.

Mongolië 2001. Op de 4e fietsdag in Mongolië, de hele reis is gepland rond dit afgelegen land, slaat het noodlot toe. Mijn *freewheel* is definitief kapot. Dat gebeurt nooit (behalve als het gebeurt). Bij een nabijgelegen gher zoeken wij schaduw en ik probeer het te maken, maar ik mis de speciale sleutel om het *freewheel*-huis te openen. Dat is geen probleem! Engchbat maakt van een stuk oud ijzer zo'n sleutel en slijpt de *freewheel* blokjes als noodreparatie. Het werkt ook nog, de reis is gered!

Zomaar drie verhaaltjes. Reizen per fiets is avontuurlijk. Je wordt heen-en-weer geslingerd tussen belevenissen die je niet allemaal in eigen hand hebt. Fietsers hebben blijkbaar een ontwapenende uitwerking op mensen. Een (beleefde) fietser in nood wordt altijd warm ontvangen.

Tijd, snelheid, kosten: tweede algemene relativiteitstheorie van fietsreizen.

Als fietser beleef je alles langzamer. Per tijdseenheid schieten minder indrukken aan je voorbij. De indruk per tijdseenheid is 'dieper'. Een bepaalde route per fiets afleggen duurt makkelijk tien maal zo lang dan met gemotoriseerd vervoer.

Wie het meeste wil zien in de kortste tijd heeft te maken met hoge reiskosten. Dat is niet zo erg, want er wordt veel geld verdiend in de rest van het jaar. Met dat vele verdiende geld kan die snelle reis gemakkelijk betaald worden.

Dit model kun je ook precies andersom toepassen. Wie langzaam reist (fietzers), heeft lage kosten. Door de lange reizen is er weinig tijd om te werken. Dat is niet zo erg, want met het weinige verdiende geld kan evengoed lang gereisd worden.

Natuurlijk beleef je als fietser hele andere dingen dan de 'snelle' reizigers. Soms kom ik fietsers tegen die beide modellen lijken te combineren. Die willen bijvoorbeeld rondom heel IJsland fietsen in 14 dagen. Het is 24 uur per dag licht, dus wordt er gewoon van 08:00 uur tot 20:00 gefietst. Iedere dag. Snel, snel, snel, want anders wordt het vliegtuig gemist. Hoewel ieder zijn route maakt natuurlijk, plaatsen wij vraagtekens bij zulke plannen. Als je 12 uur per dag alleen over *Highway 1* raast, zonder uitstapjes of stops, dan weet ik veel mooiere IJslandse plekjes die je langs de *Highway* nooit kunt vinden. Afgezien van de zuidkust, gaat *Highway 1* niet door IJslands mooiste landschappen. Bovendien, voor wie snelheid belangrijk vindt is een auto of motor een geschikter vervoermiddel. Als je weinig tijd hebt, bijvoorbeeld twee weken, kun je misschien beter één streek goed bereizen. Daar kun je dan met de bus naar toe om vandaar uit te gaan fietsen.

Flexibel en inflexibel: Speciale relativiteitstheorie van fietsreizen

Soms is je fiets een uitkomst en soms is het een blok aan je been. Alles heeft voor- en nadelen: ook het hebben van een fiets.

Als je door een minder leuke streek gaat, dan duurt dat extra lang op de fiets. Uiteraard regent het dan ook nog. Als je voor een bepaalde datum bij een grensovergang moet zijn i.v.m. het verstrijken van de geldigheidsduur van een visum zou je op de fiets wel eens te laat kunnen komen. Als het laatste stuk dan ook nog eens erg saai is, zou je dat laatste stuk kunnen liften of met het openbaar vervoer kunnen gaan. Dat gaat natuurlijk ook met een fiets als bagage, maar het verloopt allemaal wat stroever. Als je ergens naar binnen gaat, een winkel of een museum bijvoorbeeld, dan moet je de fiets onbeheerd achterlaten. Op IJsland is dat b.v. nooit een probleem, maar in andere landen wel. Je moet dan eerst een overnachtingplaats zoeken die naast de gebruikelijke criteria óók een veilige stalling voor je fiets moet bieden. Alles is oplosbaar maar sommige situaties verlopen wat stroever mét een fiets dan zonder fiets.

Daartegenover staat een lange lijst met voordelen. Je kunt overal naar toe en stoppen waar en wanneer jij dat wilt. Je hoeft niet in de rij te staan voor een kaartje en hoeft daar geen geld aan uit te geven. Fietsen kost weinig geld en je kunt lange reizen maken zonder miljonair te zijn. Je komt in plaatsen waar geen toerist komt, je krijgt een complete indruk van een land. Fietzers kunnen al snel op sympathie van de lokale bevolking rekenen. Dit verschijnsel treedt overal op: zowel in arme als in rijke landen. De regelmatige beweging houdt je gezond en scherp.

Veiligheid

"Goed doen doet goed ontmoeten"

"Met de hoed in den hand komt men door het ganse land"

Twee waarheden van hier tot Tokio. Slechte mensen heb je overal. Goede ook. Je eigen benadering tot mensen beïnvloedt hoe jij benadert wordt. Wie zich aanpast aan 's-lands gebruiken en zich bescheiden opstelt, wordt als fietser overal goed onthaalt. Soms zie ik een TV documentaire over een land waar ik maandenlang doorheen gefietst heb. Hoewel ik de waarheid van dat onderwerp niet betwijfel, laat het programma mij achter met een somber gevoel over dat land (en de wereld). Hoe anders dan mijn overwegend positieve ervaringen in dat land waar ik maandenlang doorheen gefietst heb. En ik ben géén mooiweertoerist! Als je een juist beeld van de wereld wilt hebben, is 'het nieuws' de laatste plaats waar je dat juiste beeld kunt opbouwen. Er zijn véél meer goede dan slechte mensen in de wereld. Met een beetje gezond opletten en handelen, ben ik in al die jaren nooit in echt gevaarlijke situaties terechtgekomen. Geluk? Misschien wel, of toch niet? Er waren ook crisisgebieden bij (Koerdistan, Pakistan, Kashmir e.d.).

Ik wens je geweldige fietsreizen toe!

René